

## Č. 4364.

**Policejní stráž. — Administrativní řízení: \***  
**Nařízení vlády z 5. října 1922 č. 295 Sb., pokud v § 45 stanoví, že o odvolání proti uložení disciplinárního trestu rozhoduje přednosta úřadu bezprostředně nadřízeného, jest nezákonné.**

(Nález ze dne 28. ledna 1925 č. 1494.)

V ě c: Sigmund F. v Bratislavě proti župnímu úřadu v Bratislavě o disciplinární nález.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje jako nezákonné.

D ů v o d y: Nálezem disc. komise při policejním ředitelství v Bratislavě z 2. května 1923 uznán byl st-l Sigmund F., policejní strážník v Bratislavě vinným, že byv již dvakrát trestán pořádkově, dostavil se dne 21. února 1923 opožděně k smuteční slavnosti za zemřelého ministra Dra. Rašína a ve stavu podnapilém, že musel býti k zamezení veřejného pohoršení ze sálu vyveden. Tím dopustil se disc. přečinu a odsuzuje se většinou hlasů (4) dle § 37 č. 5 nař. z 5. října 1922 č. 295 Sb. k trestu přeložení do výslužby se snížením výslužného o 25 procent. Z tohoto nálezu podal st-l odvolání.

Disc. nálezem župana v Bratislavě ze 6. března 1924 bylo toto odvolání zamítnuto a schválen pro jeho správné důvody nález I. stolice s tímto odůvodněním: »Vzhledem k tomu, že appellant byl pro opilstvo vícekrát pokutovaný, držím disc. trest uvedený v č. 5 § 37 za přiměřený.«

Rozhoduje o stížnosti, vytýkající tomuto nezákonnost a vady řízení, musil si nss předem zodpovědět otázku, byl-li žal. úřad k vydání tohoto nálezu po zákonu příslušným. Organizace sborů stráže bezpečnosti byla provedena zák. z 13. července 1922 č. 230 Sb., který v § 2 určil, že zásady pro působnost sborů stráže bezpečnosti, úřední název každého z obou druhů těchto sborů, zařazení jejich členů do skupin spolu s určením titulů, jakož i předpisy o služ. poměru, pokud předpisy tyto nejsou obsaženy v zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. o služ. poměru státních úředníků a státních zřízců (služ. pragmatice), upraví se nařízením. Tím zmocnil zákonodárce výkonnou moc vládní, aby upravila určité části služ. a právního postavení této kategorie státních zaměstnanců, ovšem jen potud, pokud se úprava ta nestala již předpisy služ. pragmatiky č. 15 ř. z. z r. 1914.

Služ. pragmatika upravila však kompetenci v disc. právu ve svých §§ 100 a násl. ohledně státních úředníků, v §§ 181 a násl. ohledně státních zřízců. K této poslední kategorii náleží i st-l (§ 31 nař. z 5. října 1922 č. 295 Sb.), platí tudíž na něho předpis § 188 sl. pragm., jenž dosadil v záležitostech disciplinárních jako druhou a konečnou stolicí vrchní komisi disc.

Nemůže proto vláda kompetenci v disc. řízení proti osobám stráže bezpečnosti upravovati samostatně a odchylně, jak učinila v předpisu § 145 vl. nař. č. 295/1922, kde svěřuje rozhodnutí o odvolání proti



uložení disc. trestu přednostovi úřadu bezprostředně nadřízeného.

Pak jest však tento předpis § 45 — nejša kryt zmocňovací normou § 2 zák. č. 230/1922 — nezákonný a instanční rozhodnutí orgánu v § 45 označeného výrokem úřadu nekompetentního.

V tomto případě nerozhodla vrchní disc. komise v § 188 sl. pragm. uvedená, nýbrž župan, tedy úřední orgán dle hořeních úvah nepřislušný.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o ss.

#### Č. 4365.

**Domovské právo. — Státní občanství (Podkarpatská Rus): O úřední příslušnosti k rozhodování ve věcech práva domovského a státní příslušnosti.**

(Nález ze dne 29. ledna 1925 č. 21.549/24.)

**V ě c:** Jan St. ve V. proti civilní správě Podkarpatské Rusi stran domovského práva a státního občanství.

**V ý r o k:** Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

**D ů v o d y:** — — —

Jak ze správních spisů jest patrno, podkladem pro zakročení úřadu I. instance v této věci nebyla st-lova žádost o uznání nebo přiznání domovského práva v obci V., nebo zdejšího státního občanství, nýbrž úřad ten rozhodl z úřední moci na základě šetření zavedeného k cíli zjištění st-lova domovského práva v oné obci u příležitosti jeho žádosti o povolení pobytu na zdejším území. Dospěv k závěru, že domovský list vydaný obcí tou st-li roku 1922 vydán mu byl neprávem, vyslovil však úřad I. instance nejen neplatnost listu toho, popřev tak domovské právo st-lovo v obci V., nýbrž prohlásil zároveň, že st-l není zdejším státním občanem. Vyřešil tedy úřad ten svým výrokem otázky dvě, a to jednak otázku st-lova domovského práva a jednak otázku jeho státního občanství, v obou směrech meritorně, jak patrno z enunciátu i z odůvodnění jeho rozhodnutí.

Týmž zůsobem postupoval pak i župní úřad jako II. instance uváděje výslovně, že jde o záležitost st-lova domovského práva a státní příslušnosti a že nepřiznává se mu ani ono, ani tato a daly tedy oba jmenované úřady jasně na jevo, že předmětem jejich výroků jsou obě tyto otázky a že osobují si kompetenci rozhodovati autoritativně v obou směrech.

Žal. úřad uvedl ve svém výroku jako předmět své kognice pouze otázku domovského práva a také v enunciátu výroku toho zmiňuje se toliko o odepření uznání st-lovy domovské příslušnosti do obce V., ježto však potvrdil výroky nižších instancí vůbec, bylo by lze také souditi, že potvrzení to vztahuje se i na vyřešení otázky státního občanství a jest tedy posouditi nař. rozhodnutí s obou těchto hledisek.

V případě prvním, učinil-li totiž žal. úřad předmětem svého rozhodování toliko otázku st-lova domovského práva v obci V., jest výrok ten po názoru nss-u jednak procesně vadný, poněvadž úřad nevyčerpal